

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **E. N.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. prosince 2020 č. j. OAM-662/ZA-ZA10-ZA22-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. dubna 2021 č. j. 16 Az 1/2021 - 16,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce dne 1. října 2020 požádal o mezinárodní ochranu. Uvedl, že v České republice pobývá nepřetržitě od roku 1993, do roku 2010 měl povolení k trvalému pobytu. Osobně se zná s Michaiilem Saakašvilim a fandí mu, myslí si, že by kvůli tomu špatně dopadl. Navíc by bylo velice těžké přesídlit se s rodinou do Gruzie.

[2] Při pohovoru žalobce uvedl, že o povolení k trvalému pobytu přišel s ohledem na to, že byl odsouzen k trestu odnětí svobody na šest a půl roku. Potom v České republice zůstával na výjezdní příkazy, snažil se sloučit se starším synem, všechny jeho žádosti ale byly zamítnuty. Žalobce netuší, jaká by byla jeho situace v případě návratu do vlasti. Od svých 13 let žije v České republice. Michaila Saakašviliho potkal osobně v Kyjevě na jedné přednášce v zimě roku 2020, měl projev v hotelu, kde byl ubytován i žalobce, bavili se spolu asi tak dvě minuty. Každý, kdo se Saakašvilim sympatizuje, je v Gruzii utlačován. Gruzie je navíc zkorumpovaná země, žalobce by se tam necítil bezpečně. Žalobcova družka je Ukrajinka, nemá s Gruzii nic společného. Žalobce žádá o mezinárodní ochranu proto, aby mohl v České republice zůstat legálně, končí mu platnost výjezdního příkazu.

[3] Rozhodnutím označeným v návěti žalovaný zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Česká republika totiž považuje Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 písm. k) zákona o azylu (§ 2 bod 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o

azyly a zákon o dočasné ochraně cizinců) a žalobce tuto domněnku ve vztahu k sobě nevyvrátil. Dle názoru žalovaného byla motivací žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu především snaha o legalizaci pobytu. Tvzení žalobce o možných potížích v souvislosti s Michailem Saakašvilim označil žalovaný za nepodloženou spekulaci, přičemž zdůraznil, že žalobce se s bývalým gruzínským prezidentem setkal pouze jednou, náhodou a krátce, v jiném kontaktu spolu nikdy nebyli a žalobce se nikdy nepodílel na politickém životě Gruzie.

[4] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem označeným v návěti. Konstatoval, že žalobce uvedl jako místo svého původu Tbilisi, které se nachází v té části Gruzie, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Za takové situace se na žalobce přeneslo důkazní břemeno ke zpochybnění předpokladu, že mu nehrozí riziko pronásledování či vážné újmy. Toto důkazní břemeno žalobce neunesl. Městský soud zdůraznil, že žalobce v žalobě poukazoval především na svou osobní situaci, která závěr žalovaného o bezpečné zemi původu nevyvrací. Ztotožnil se i se závěrem žalovaného, že žalobci nehrozí nebezpečí s ohledem na jeho politické přesvědčení, přičemž podotkl, že žalobce tuto námitku v řízení před soudem vůbec neuplatnil. Jelikož byla žádost žalobce vyhodnocena jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, nebylo již na místě zabývat se tím, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany stanovené v § 12 – § 14b zákona o azylu. Rodinné vazby jsou navíc důvodem pro udělení mezinárodní ochrany jen ve výjimečných případech.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že městský soud se dostatečně nezabýval jeho situací a pouze převzal závěry žalovaného. Stěžovatel se v žalobě domáhal posouzení věci s ohledem na to, že v České republice žije již od svých třinácti let a má zde rodinné vazby. Během řízení o žalobě bylo družce a synovi stěžovatele uděleno státní občanství České republiky. Žalovaný nevěnoval pozornost tomu, že nezletilý syn a družka stěžovatele náležejí do skupiny osob, které lze považovat za více zranitelné, ani městský soud dostatečně nezohlednil nejlepší zájem dítěte. Stěžovatel trvá na tom, že v jeho případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele. Dále namítl, že žalovaný pouze obecně konstatoval, že Gruzie je bezpečnou zemí původu, a nezjišťoval, co konkrétně by stěžovateli hrozilo za jeho politické názory a veřejně projevované sympatie k bývalému prezidentovi Michailu Saakašvilimu. Na území Gruzie již stěžovatel nemá žádné vazby, na něž by mohl navázat. Za stěžejní považuje přítomnost celé rodiny v České republice, v důsledku jeho vycestování by došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel neprokázal, že vůči němu nelze považovat Gruzii za bezpečnou zemi původu. V případě rozhodnutí podle § 16 odst. 2 zákona o azylu žalovaný nezohledňuje rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu. Námitky týkající se politických názorů stěžovatele považuje žalovaný za neopodstatněné.

[7] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovateli na vědomí.

pokračování

[8] Kasační stížnost je částečně nepřipustná, neboť se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl [§ 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Konkrétně jde o námitku ohledně sympatií stěžovatele s bývalým gruzínským prezidentem Michaiilem Saakašvilim, která v žalobě již nezazněla, jak si správně povšiml městský soud. Stěžovatel v řízení před městským soudem nepoukazoval ani na to, že jeho družka a syn získali státní občanství České republiky a že by měli být zranitelnými osobami, ani na nejlepší zájem svého nezletilého syna.

[9] Ve zbývajícím rozsahu vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu pro řízení ve věcech mezinárodní ochrany viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[10] Městský soud se řádně zabýval všemi relevantními aspekty stěžovatelova případu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. září 2008 č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, konstatoval, že institut bezpečné země původu zakládá presumpci nedůvodnosti žádosti osob přicházejících z dané země. „Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení“ (shodně srov. například usnesení ze dne 23. září 2020 č. j. 6 Azs 209/2009 - 29, přímo ve vztahu ke Gruzii usnesení ze dne 30. září 2020 č. j. 9 Azs 185/2020 - 30 či ze dne 15. prosince 2020 č. j. 1 Azs 309/2020 - 39). V důsledku označení Gruzie za bezpečnou zemi původu tedy stěžovatel musel prokázat, že ve vztahu k jeho osobě ji za bezpečnou považovat nelze (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. února 2021 č. j. 4 Azs 325/2020 - 29).

[11] Městský soud vycházel z toho, že stěžovatel své důkazní břemeno neunesl. Této úvaze nelze nic vytknout, protože stěžovatel v žalobě odkazoval výhradně na svoji rodinnou situaci, která s poměry v Gruzii nijak nesouvisí (podobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. listopadu 2020 č. j. 4 Azs 229/2020 - 32 či ze dne 4. prosince 2020 č. j. 3 Azs 129/2020 - 68). Žalovaný stěžovatelovu žádost správně posoudil jako zjevně bezdůvodnou, proto v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu ani neposuzoval, zda lze stěžovatelův případ považovat za hodný zvláštního zřetele, tedy zda jsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu či doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, k čemuž stěžovatel svou argumentací zjevně směřuje (obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. září 2020 č. j. 1 Azs 49/2020 - 32 či ze dne 11. listopadu 2020 č. j. 6 Azs 240/2020 - 34).

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky. Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil, že by městský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[13] Na závěr Nejvyšší správní soud uvádí, že soužití s rodinou může stěžovatel dosáhnout prostřednictvím některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, institut mezinárodní ochrany k dosažení tohoto cíle neslouží (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. ledna 2009 č. j. 2 Azs 66/2008 - 52 či již citované usnesení č. j. 3 Azs 129/2020 - 68, popřípadě rozsudek ze dne 17. února 2021 č. j. 7 Azs 347/2020 - 23).

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu